

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/79/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3622010135
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3622010135.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E., t. č. na slobode, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 25. novembra 2025 odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. septembra 2023 pod sp. zn. PE-1T/48/2022 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. septembra 2023 pod sp. zn. PE-1T/48/2022, na podklade podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske zo dňa 07. júla 2022 pod č. k. Pv 46/22/3305-14, doručenej okresnému súdu toho istého dňa, bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

„hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojich detí mal. F. B., nar. XX.XX.XXXX, mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX, mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX a mal. H. D., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 17P/4/2015-167 zo dňa 27.01.2016, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17P/4/2015-203 zo dňa 23.06.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2016 bol s účinnosťou od 23.11.2015 zaviazaný prispievať na výživné mal. F. B., nar. XX.XX.XXXX matke I. D. sumou 150 € mesačne vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, za ktorý sa výživné poskytuje a rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 6Pc/1/2020-174 zo dňa 24.11.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.01.2022 bol s účinnosťou od 10.10.2019 zaviazaný prispievať na výživné mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX sumou 50 € mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky I. D., mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX sumou 50 € mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky I. D. a mal. H. D., nar. XX.XX.XXXX sumou 50 € mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky I. D., tejto povinnosti sa v E., v E. a všade tam, kde sa zdržiaval úmyselne vyhýbal vo vzťahu k mal. F. B., nar. XX.XX.XXXX v období od 02.01.2017 do 11.06.2017, od 24.05.2018 do 15.01.2020 a od 18.02.2020 doposiaľ a vo vzťahu k mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX, mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX a mal. H. D., nar. XX.XX.XXXX v období od 09.01.2022 doposiaľ tým, že hoci bol v dobe od 02.01.2017 do 30.06.2017 zamestnaný na pracovný pomer u jedného zamestnávateľa a z výkonu tohto zamestnania mal dostatočný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti, zamestnávateľovi vyživovaciu povinnosť nenahlásil a ani si ju sám neplnil a tento pracovný pomer bol ukončený ku dňu 30.06.2017 z dôvodu neospravedlnenej absencie, od 12.06.2017 do 23.05.2018 bol vo výkone trestu odňatia slobody, od 24.05.2018 do 10.06.2018 nebol nikde zamestnaný, nevykonával podnikateľskú činnosť a nezaevidoval sa ani na Úrade práce, sociálnych

vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, potom v dobe od 11.06.2018 do 31.08.2018 pracoval u jedného zamestnávateľa na základe pracovného pomeru a hoci z výkonu tohto zamestnania mal dostatočný príjem, zamestnávateľovi vyživovaciú povinnosť nenahlásil a ani si ju sám neplnil, pričom tento pracovný pomer bol ukončený zamestnávateľom z dôvodu jeho neospravedlnenej absencie, potom od 01.09.2018 do 15.01.2020 nebol nikde zamestnaný, nevykonával podnikateľskú činnosť a nezaevidoval sa ani na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie a od 16.01.2020 do 17.02.2020 bol vo výkone väzby a od 18.02.2020 doposiaľ nie je nikde zamestnaný na riadny pracovný pomer, nevykonáva podnikateľskú činnosť a nezaevidoval sa ani na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, pričom poškodenej I. D. boli prostredníctvom exekútorského úradu A. J. D. uhradené v mesiaci jún 2017 suma 744,73 € a suma 59 €, čím zostal dlhovať matke svojich detí I. D. na výživnom k mal. F. B., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 02.01.2017 do 11.06.2017, od 24.05.2018 do 15.01.2020 a od 18.02.2020 doposiaľ sumu vo výške 9.396,27 € a na výživnom k mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX, mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX a mal. H. D., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 09.01.2022 doposiaľ sumu vo výške 3.150 €.“

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním podaným na poštovú prepravu dňa 23. septembra 2024 a doručeným okresnému súdu dňa 24. septembra 2024 (doručenie rozsudku vykázané uložením dňa 09. septembra 2024) proti výroku o treste obžalovaný. V písomnom odôvodnení odvolania napádal uložený trest, ktorý považoval za neprimerane prísny a žiadal uloženie miernejšieho – alternatívneho trestu. Súčasne poukazoval na aktuálnu rodinnú a životnú situáciu, keď sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a po jeho prepustení na slobodu by sa chcel zamestnať a dlh na výživnom uhradiť.

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo dňa 25. novembra 2025 vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 odsek 5, odsek 7 Tr. poriadku) v neprítomnosti obžalovaného, ktorý mal upovedomenie o termíne verejného zasadnutia riadne vykázané uložením a o termíne bol vyzvozený aj prostredníctvom telefonického hovoru.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, na podklade podaného odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 11. októbra 2025, na verejnom zasadnutí dňa 25. novembra 2025, postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť len obžalovaným napadnutého výroku o uloženom treste, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného, ktoré bolo prípustné, podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, však dôvodné nie je. Odvolací súd nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku /v danom prípade iba pre zásadný spôsob porušenia práva na obhajobu podľa písm. c) citovaného zákonného ustanovenia/.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací krajský súd zistil, že prvostupňový okresný súd pri ukladaní trestu, teda výrokov, ktoré boli odvolaním obžalovaného napadnuté, vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia konania obžalovaného, teda výroku o vine, ktorý nebol napadnutý odvolaním. Krajský súd nezistil ani také pochybenia okresného súdu v jeho procesnom postupe, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k výroku o treste krajský súd konštatuje, že okresný súd správne obžalovanému ukladal samostatný trest, keď neboli splnené podmienky na ukládanie trestu súhrnného, vo vzťahu k iným odsúdeniam obžalovaného. Uvedené platí aj vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/65/2024, kde bol obžalovanému za prečin nebezpečného

vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a), b) Tr. zákona uložený trest odňatia slobody na 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia (podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona). Konania v uvedenej veci sa totiž dopustil 15. mája 2024, pričom rozsudok súdu prvého stupňa v aktuálne prejednávanej veci bol vydaný už dňa 20. septembra 2023, čo znemožňuje ukládanie súhrnného trestu, keďže trestnej činnosti stíhanej v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/65/2024 sa dopustil až po tomto odsudzujúcom rozsudku súdu prvého stupňa. Okresný súd nepochybil pri identifikácii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď obžalovanému priznal ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona (keď obžalovaný spáchanie žalovaného skutku priznal a uveriteľne aj jeho spáchanie úprimne oľutoval) a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona s prihliadnutím na viaceré predchádzajúce odsúdenia obžalovaného. Správnym bol tiež postup okresného súdu pri aplikovaní ustanovenia § 38 odsek 2 Tr. zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku, t. j. hodnotenie existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a zistenie ich rovnováhy. Následne okresný súd zákonne uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody, keď takýto druh trestu zodpovedal poznatkom o jeho trestnoprávnej minulosti, zahŕňajúcej opakované trestnoprávne postihy za úmyselnú trestnú činnosť, za ktoré mu boli ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody. Okresný súd podstatným spôsobom nepochybil ani pri samotnej výmere uloženého trestu, keď trest odňatia slobody, obžalovanému uložil v rámci zákonom stanovených hraníc trestnej sadzby za takýto trestný čin (1 rok až 5 rokov) - na dolnej hranici trestnej sadzby pre trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 7 Tr. zákona, a to vo výmere 12 mesiacov. Aj keď krajský súd považuje uložený trest za výslovne mierny (s prihliadnutím práve na trestnoprávnu minulosť obžalovaného a okolností trestnej činnosti, ktorá bola páchaná po dlhší čas, ale súčasne aj na viacerých osobách), vzhľadom na skutočnosť, že výrok o treste nebol napadnutý odvolaním prokurátora v neprospech obžalovaného krajský súd uložený trest nemohol upraviť jeho sprísnením. Za správne krajský súd považoval zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia s prihliadnutím na skutočnosť, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť. Odvolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedený trest odňatia slobody je trestom zákonným, pričom nejde o trest uložený súdom prvého stupňa mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu alebo taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, čo by inak zakladalo dovolací dôvod (§ 371 odsek 1 písm. h) Tr. poriadku).

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin), pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e** je sťažnosť prípustná.